

קורא ירי

כמה פירסומאים חשובים מאוד גילו ביום ר' שעבר כי נוסף להם קילו אחד או שניים. הדבר בא להם כתוצאה משפע של עוגות טובות מדי, אותן התפתו כמוני לאכול במסיבה קטנה. המסיבה התקיימה בביתה של שולה מוסינוב, והיא באה לחגוג חילופי-גברא (או חילופי-גברתא, במיקרה זה). שולה מוסינוב נתנה מנתה למנהלת מחלקת המודעות של השבועון, האחרת דבלעזית למדורי המודעות. את התוצאה הראשונה כבר ראית, מן הסתם, בגיליון האחרון, עם ריבוי המודעות.

★ יחד אודעות. יחד חוגר

זוהי ההזדמנות לומר לך כמה מילים על המודעות. יש קוראים, שהמודעות מרגיזות אותם. הם אומרים לעצמם: "אני משלם לירה וחצי, והנה אני מקבל עמודים שלמים של מודעות!" זוהי תגובה מוכנת, אבל מוטעית. כי יש בהעולם הזה מיכסה קבועה של מודעות. למיספר קבוע של עמודים. ככל שמתרבות ה-

מזכרת המים חנו פרי והפירסומאים משה דיין, משה ברוך ויעקב זקהיים

אופנאית רחל ברזין ופירסומאי אליה וטל

פירסומאים רוד אדמון ומשה שלמה

מודעות, כן גדל אוטומטית מיספר העמודים, וממילא גם החלק היערכתי. כל מודעה נוספת מגדילה את העיתון, מאפשרת את שיפור שירותיו, ריבוי המידע, פיתוח המדורים. כשנתמנתי לעורך העולם הזה, באפריל 1950, מנה העיתון 20 עמודים. לאחר מכן, בתקופת הצנע, ירד מיספר העמודים לא פעם 16. לאחר מכן עלה בהתמדה ל-24, 32, 36, ולאחרונה ל-40. כל זה בעזרת המודעות. אם יגדל מיספרן, יגדל מיספר העמודים עוד יותר.

עצם גידול מיספר העמודים אינו, כמובן, אידיאל. כשלעצמי אני שונא את גיבוב הנייר שהפך כאילו מטרה-בפני עצמה בכמה עיתורי נים. לעולם לא אסכים להוסיף עמודים, אם פירוש הדבר הורדת הרמה, מילוי העמודים בחומר שאיש אינו מעוניין בו. היעד היערכתי של העולם הזה היה ונשאר: כל קורא יוכל לקרוא כל מילה המופיעה בעיתון. נדמה לי שרוב הקוראים עדיין עושים זאת, למי רות ריבוי העמודים.

★ בעתון כן. בסרוויזיה לא

יכול אתה לשאול: אם כן, מדוע התנגדת השבוע בכנסת לשידורי פירסומים בטלחזיה (ראה ז'יח לבוחז)? התשובה היא: אין דמיון בין שני המכשירים. אתה קורא מודעה בעניין מפני שהיא יפה, או מעניינת. אינך חייב לקרוא אותה. אבל בטלחזיה וברדיו אין לך ברירה.

העיתון הוא כלי בלתי-חלול, המתקיים על תפוצה ר' מודעות. הטלחזיה היא מכשיר של הממשלה, המתקיים על דמיה-אגרה שאתה חייב לשלם, וגם על מסי-הכניסה שלך. אין זה צודק שיכריחו אותנו לראות מודעות.

לוי אשכול

מעתה, כל התגליות לטיפוח השיער בדרך טבעית בתכשיר אחד, Williams' Ice Blue Hair Dress. תכשיר זה, המורכב מיסודות פעילים ובדוקים, מרכז את השיער מעשיר ומטפח אותו באופן טבעי. Williams' Ice Blue Hair Dress אינו מכיל יסודות מים וכוהל המייבשים את השיער ומונעים את גמישותו. הסתרק עם כמות קטנה של Williams' Ice Blue Hair Dress בבקר, ובערב — העבר בשערך מסרק רטוב; שיחזש את פעולת הלנולינים של Williams' Ice Blue Hair Dress ומעניק לך את תחושת הארומה הנפלא של Williams' Ice Blue.

האבה

"האדם המודרני רואה באהבה חשיבות עליונה בתחום האישיותי, והצדק עימו. ובכל זאת הוא מתקשה לדעת את מהותה של אותה אהבה, החשובה לו כל-כך. אף שהאדם המודרני מנסה לתלות את הכל על המילה הזאת, אהבה, היא במהרה תשחת ותהפך בידי למשהו הנחות בהרבה מאהבה אמיתית משום שאין הוא מכיר ומבין אותה. אין לו יסוד אוניברסלי מספק לאהבה." (מתוך ספרו של ד"ר פ. שייפר, "הקיים-באמת", העומד לצאת לאור בקרוב).

יש בדברים אלו אמת גדולה ביותר. העולם המודרני איבד את היסוד היחיד שעליו אפשר לענות לשאלות כמו "עבור מה אני חי?", "מי אני? מאין באתי? לאן אני הולך — ומדוע?" יש כל-כך הרבה מהאבסורד בעולם אשר אין בו אלוהים, שהאדם נדחף כאילו על-ידי כוח אדיר לחפש נקודת-התייחסות אשר אולי על-פיה ימצא משמעות לחייו. משום-כך העניין הרב במין, האדם מחפש אחרי ה"אני" שלו, והוא חושב שימצא אותו בחיקה של אשה (כמובן שכל זה איננו אמור לגבי הרוב. רוב בני האדם סתם נסחפים בנרם והנהגים אחרי כל חידוש — הופכים כל דבר לאופנה שחוקה וזולה מרוב שימוש. פה מדובר באנשים חושבים, כדוגמת סרטו, או, להבדיל, הנרי מילר ודומיהם).

מילר יכול לשמש דוגמה טובה כדי להראות את תוצאות החיפוש הזה. בספריו של מילר הופכת האשה, אשר היתה פעם חברה-שותפה לחיפוש, לכלי-משחק, מכשיר ביד הגבר. האהבה מתה! האהבה איננה יכולה עוד לספק, ולא רק במישור הפילוסופי — אפילו במישור המיני. רצחנו את האהבה. היא היתה בידינו כציפור רכה, ואנחנו חששנו שתברח, על-כן החזקנו אותה בתי-כוח — וחנקנו אותה.

גם אותה אהבה שהרב שלמה קרליבך מדבר עליה — ממש כמו זו שתיאר אותה הנרי מילר — איננה מסוגלת לתת לחיים משמעות אמיתית. משמעות אמיתית, אני אומר, שכן אין כל ספק כי אהבה זו, אם בכלל יש לקרוא לה אהבה, יוצרת אשליה של סיפוק. אלא שעם הזמן חולפת האשליה ונמוגה ברוח המציאות המרה, ואזי שוב עומד האדם אל מול חוסר-האונים והתהיה הגדולה. על זאת מדברים כולם היום, אם זה יוגיין יונסקו במחזהו "הכסאות" המוצג עתה, אם זה סרטו בספריו ובמחזותיו, אם זה השירה המודרנית, הביטלס ("ל" ודומיהם, ואם זה פילור ספינס ידועים. כולם שואלים את אותן השאלות ממש, וכולם אסורים בידי הספק וחוסר הידיעה.

אך אל תכנעו ליאוש ולאכזבה. יש לחיים משמעות. יש תוכן וממש לאהבה. יש מדוע וכיצד ומשום-מה לכל הסובב אותנו — משום שיש אלוהים. אלוהים, הוא אשר שופך אל תוך החיים את המשמעות, הנותן לאהבה את ערכה, והמספק את צרכינו האמיתיים והעמוקים ביותר. אלוהים, אלוהי האהבה, האמת והקדושה. הוא קיים. איכפת לו מאתנו. זו אינה פילוסופיה או אמת דתית כלשהי שיש לקבל אותה ולהאמין בה בלא עובדות או בייקטיביות תומכות, זוהי מציאות נהדרת. אם את זאת המקרא איננו אומר, הרי שהוא איננו אומר לנו דבר. ואנו, שההיסטוריה שלנו כל-כך רצופה ומלאה בעובדות המצביעות בבירור על אמת הדברים, הללו צריכים להיות האחרונים להתכחש בכך. זה פנטסטי — אלוהים קיים, והוא אוהב אותי, אותך, ואותך. הללויה!

ת.ד. 2234 רמת-גן
מכתבים ייעוץ

ירובעל